

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De amoroso extrahente tactu. Cap. LVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

- Fruitio.** ratur, vbi omnes amorfos spiritus expirare facit, & in vnitatem spiritus sui transformat. Fruitio autem, de qua hic loquimur, est complexus dilecti in dilecto, super omne desiderium in quendam simplicem nudum amorē, vbi Pater cum Filio dilectum suum comprehendit in vnitatem fruitiuam Spiritus sui: in quo complexu cogitur spiritus humanus expirare, liquefcere, defluere, & in fruitione vnū cum Deo fieri. Et quantō magis huic complexui propinquamus, tātō magis etiam de hac fruitione participamus. Hic ergo amor propriē dicitur fruitio, licet in omni quoque gradu diuini amoris sit aliqua fruitio.
- Amor eleuatus.** Tertiō, amor dicitur eleuatus, quia eleuatur, & etiam eleuat spiritum supra omnem operationem in nudam quandam intelligentiam, nudumque amorem. Quartō, amor dicitur nudus, quietus, & otiosus: quia ab omnibus intermedijs se denudat, & nudē se transfert in amorem essentialē, & otiosus ab omni operatione vacat, nec in eo viuit accessus aut recessus, nec impetuositas amoris vel virtutum, sed vacās permittit se agi à spiritu diuino. Viuit etiam quietus in Deo, & Deus in eo, nutriens & pascens omnes virtutes: nullum sumit nutrimentum nisi in Deo, sicut fons temper effluit, & tamen in seipso quietus immotusque permanet. Quintō, amor dicitur purus, quia ab omnibus alienis affectibus est depuratus & indepictus. Sextō, amor dicitur emines, quia in ipsa animæ essentia constitutus est & firmatus, in quē spiritus subleuatur supra omnem practicū amorem, & supra omnem rationem, vbi vnus spiritus, & vnus amor cum Deo efficitur. Sic ergo habes ex parte quid significant nomina amoris.
- Amor purus.**
- Amorem inas.**
- 2. Cor. 6.**

De amoroso extrahente tactu. Cap. LVI.

Tactus extrahens.

Prosequendo igitur negotium aut exercitium tactus huius, est sciendum, quod spiritus noster isto tactu primò extrahitur ad quoddam exercitium externum per effluxum Spiritus sancti, quo omnes vires animæ implentur spiritualiter in delitijs atque diuitijs, & per hoc exteriores vires in momento introrsum impelluntur, & vires internæ inferiores sursum actæ, in superiores trahuntur, ita vt ab omni operatione quiescere cogantur: superiores verò, hoc est, intellectuales vires in propriam suam operationem collocantur: sic quod memoria ditatur & ampliatur abundantanti influentia rerum cælestium & diuinarum: intellectus clarificatur sublimibus intellectualibus illustrationibus, & voluntas incipit ardere liquefcntibus desiderijs. Præterea hic extrahens tactus facit nos in spiritu viuentes, replēs nos gratia sua; ac in

ac in Dei praesentia nos statuens: tam potèri denique virtute nos conseruat, vt omnem saporem, & sensationem, vniuersaque affluentia Dei dona sine defectione sustinere valeamus. Vnde ex hoc tactu effluunt omnes riuuli diuinæ bonitatis, & omnes vires hinc latè expanduntur, præcipuè excessiuus appetitus voracis desiderij: quia anima sentit Deum seipsam cum vniuersis suis delicijs & diuitijs resignare velle, vt in eam veniens feliciter permaneat. Et quamuis tactus spiritum intrahens, excitet in nobis exercitium multo nobilius isto, quia nos intrahit ad vniõnem Dei & nostram expirationem; vtile tamen & necessarium est, vt fidelis amator vtrumq; tactum satagat exercitare & sequi, magis tamen ex necessitate, quam ex affectu: quia optabilius semper est intractionem exercitare, in qua spiritus immediatè in Deo requiescit: sed hoc exercitium oportet interdum ex necessitate dimittere. Primò, vt desiderium suum in intractione plenius consequatur, necesse est vt diuinam perfectionem secùdùm possibilitatem imitari studeat, præsertim in his, quæ nobis pro exemplo reliquit in assumpta natura: idèoque necesse est, vt illæ mente pia recolat ad stimulandum seipsam ad assimilationem. Secundò, quia naturæ fragilitas non posset sustinere cõtinuationem huiusmodi vigorosæ intractionis: idcirco necesse est, vt seipsam vtiliter extrouertat ad releuandam naturam. Tertiò, vt amator delectationè sumens in spiritali requie, non incipiat acediari & negligens fieri in profectu virtutù & operum virtuosorum. Quartò, vt spiritus vberiori fecunditate reuollet in dilectum: & hæc oportet vt fit semper in extractione intentio sua, non solum principalis, sed vnicat: quia sicut apis euolat ad mel ex floribus colligendum, alueoloque inuehendum, sic etiam anima euolare debet illuminata ratione, per omnia mirabilia & amabilia, quæ Deus fecit ex infinita sua potentia, sapientia, & bonitate in omni creato, præcipuè tamen in illo gloriosissimo & amabilissimo speculo, sanctissima scilicet humanitate Domini nostri Iesu Christi, & per omnia, quæ in humana natura tam gloriose, dignanter, & amorosè egit & passus est, vt tanquam apis argumentosa ex his sugere valeat mel spirituale, quo excitetur ad gratias agendum Deo, ad laudandum eum, honorandum, & diligendum; & isto onerata, concitè reuolare possit in proprium alueolum, hoc est, in dilectum suum, per dulcedinem fructiui amoris latè & profundè fluitando in increatum amorem, velut in abyssum quandam, dimissa foris illuminata ratione, donec ipsa iterum exeat. Cumq; mel suum ef-

H h h h ; funden-

Tactus intrahens.

Exercitium intrahentis tactus quâdo intermittendum.

Apis spiritalis quomodo fiat anima.

Ordo charitatis.

fundendo, summam operationem suam consummaverit, hoc est, spiritum suum ad expirationem impulerit, & aliquantisper à diuino spiritu acta, confota, & circumplexa fuerit, denuò illuminata ratione euolare debet ad colligendum plus mellis, & pari fecunditate reuolare in dilectum. Er in his charitas debite ordinatur, cum mens humana supra singula quaeque requiescere nouit, secundum quod utile fuerit spirituali profectui, ex omnibus fugendo mellis suam dulcedinem diuinae potentiae, bonitatis, magnitudinis, largitatis, & similibus, qua iterum reuolat in proprium aluearium, hoc est, in amabilem illam originem, unde omnia profluxerunt. Ad hoc enim haec euolutionis vicissitudo proprie celebratur, ut semper maiori vberiori que fecunditate in dilectum reuoletur.

De tactu intrahente. Cap. LVII.

Intraçtio spiritus.

Secundò, prefato tactu spiritus intrahitur in intimum animae, imò in intimum diuinae fruitionis, exigens nos liquefieri in nobis, & ad nihilum redigi in diuinam vnitatem, ac mori quodammodo in aeternam felicitatem: hoc est, in amorem illum vnicissimum ac simplicissimum, qui Patrem & Filium in vna fruitione complectitur, vbi amorosus spiritus in suauissimo amplexu diuini amoris baptizatur, ita ut omnes vires nostrae deficiant. Haec intraçtio quidam internus contactus est, ex superessentiali vnitatem Dei procedens, in quo amorosi spiritus in vno amore cum Deo quodam amplexu efficiuntur penitus liquefacti. Nec mirum, quia super hunc tactum in ipsa silenti tranquillaque spiritus essentia, incomprehensibilis quaedam claritas emicat: & haec est excellentissima Trinitas, habitans in intimo spiritus, ex cuius diuitiarum & deliciarum profuuo tactus iste causatur. Et quamuis ratio illuminata & intellectus cupiant prospicere in intimum spiritus ad cognoscendum de isto tactu, tamen non potest ipsis contingere: quia diuina claritas tunc superemicans, hunc tactum causans, sua claritate obtenebrat omnem visum & intellectum, creato tantum lumine illustratum, sicut praesentia solis obscurat lunam: & stellas, cum tamen à sole ipso lumen suum recipiant. Quamuis ergo ratio & intellectus praesentibus stare seu gradum sistere compellantur, virtus tamen amatoria superior (quae sicut intellectus ad notitiam, sic ad gustum ipsa diuinitus inuitatur aut trahitur) amoris sui impetum prosequi cupiens, progredi non omittit. Nam ipsa magis delectatur in amplexu diuinae fruitionis, quae potius ad gustum pertinet, quam ad visum. Sic igitur ratione &